

Arrest

nr. 306 030 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2021. Op 8 november 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 april 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 24 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart uit Afghanistan afkomstig te zijn, meerbepaald uit de provincie Nangarhar. Je verklaart minderjarig te zijn. Je vader zou soldaat geweest zijn in het Afghaanse leger en enkele dagen na de machtsovername door de taliban zouden die je huis hebben aangevallen. Bij dat incident zou jij zijn gevlucht en je vader werd door de taliban meegenomen. Daarop verliet je Afghanistan en je reisde illegaal naar België waar je op 8 november 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Enige tijd voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS hoorde je van je moeder dat je vader in Pakistan is. Hij wist te ontsnappen van de taliban en vluchtte naar Pakistan. Ter staving van je verzoek legde je kopieën van volgende stukken neer: een taskara, een taskara van je vader, drie foto's, twee certificaten, voor- en achterzijde van een badge en een bankkaart.

B. Motivering

Het CGVS stelt vooreerst vast dat er voor jou, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden zijn. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen worden er aan jou steunmaatregelen verleend. Meer bepaald wordt er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; wordt het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vindt het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeren om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en wordt er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met een jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Het statuut van vluchteling, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan je worden toegekend omdat je verklaringen ongeloofwaardig zijn op basis van onderstaande elementen.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan de door jou neergelegde stukken.

Zo leg je enkel kopieën neer van stukken om je verzoek te staven. Kopieën hebben op zich al een beperkte bewijswaarde doordat die éénvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden opgemaakt. Bovendien verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. En vooral kan je het CGVS ook niet overtuigen vanwaar die kopieën precies komen. Uit de stukken blijkt duidelijk dat het geen foto's zijn zoals je zelf eerst aangeeft, maar fotokopieën of scans van bepaalde stukken.

Zo blijken de stukken schrijffouten te bevatten die de authenticiteit teniet doen. Op de bankkaart staat verkeerdelijk 'Ministry of Defince' gespeld.

Zo kan je niet aangeven hoe je grootvader, die je deze kopieën bezorgde, in het bezit kwam van deze stukken. De originele stukken zouden immers zijn verbrand door de taliban, een gegeven dat je trouwens niet vermeldde in de vragenlijst van het CGVS op 1 april 2022. Dan is het logisch dat het vraagtekens oproept hoe dat je grootvader dan wel over digitale versies van deze stukken kan beschikken. Ondanks de uitgebreide vraagstelling van het CGVS wist je daarop geen duidelijk antwoord te geven. Je komt niet verder dan dat hij deze stukken digitaal van een vriend zou hebben kunnen verkregen hebben.

Zo kan je deze stukken ten slotte ook pas voorleggen tijdens het persoonlijk onderhoud op 25 april 2023 terwijl je verzoek om internationale bescherming dateert van 8 november 2021. Dit doet afbreuk aan de ernst waarmee je jouw verzoek indiende en opvolgt.

Daarnaast legde je tegenstrijdige verklaringen af tijdens de asielpcedure.

Zo verklaarde je in de vragenlijst op het CGVS nergens dat de taliban brand had gesticht op het moment dat ze je huis aanvielen. Op het CGVS verklaarde je dan plots dat de taliban je hele huis in brand had gestoken om dan daarna je verklaringen opnieuw aan te passen naar het in brand steken van één kamer, niet het hele huis. In de brand zouden de documenten verloren gegaan zijn. Echter lijkt het er hier eerder op dat je een brand verzint om het gebrek aan originele documenten te kunnen verklaren.

Verder is het bevreemdend dat je vader nu plots wel contact opneemt met je moeder.

Na zijn vlucht is je vader naar Pakistan gegaan en toevallig net in de periode voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou je vader contact hebben opgenomen met je moeder. Waarom je vader niet voordien al contact opnam kan je niet vertellen. Je kan ook geen nummer geven waarop je hem kan contacteren. Je vader kon slechts twee keer bellen geef je aan, telkens van een verschillend nummer, maar hij slaagde er blijkbaar wel in foto's van hem in Pakistan door te sturen naar julie. Dat je moeder je vader niet zou kunnen contacteren voor meer informatie lijkt dan ook een loze bewering en een excuus om een gebrek aan bepaalde informatie of stukken te verhullen. Je kan zelfs niet aangeven bij wie of hoe hij in Pakistan verblijft en of die daar geregistreerd is.

Het is daarbij zeer opvallend dat je aangeeft dat de taliban na je vertrek nog wel naar je huis kwam om te vragen naar jou. Maar daarbij zouden ze niet naar je vader hebben gevraagd terwijl die wel ontsnapt zou zijn. Dat komt weinig aannemelijk over. Indien je vader van de taliban ontsnapt zou zijn kan verondersteld worden dat de taliban je familie of je huis controleert op de aanwezigheid van je vader aldaar.

Het CGVS kan hier niet anders dan vermoeden dat de plotse herrijzenis van je vader kadert in een mogelijke latere procedure tot gezinshereniging die je voor de toekomst wilt openhouden en die uiteraard bemoeilijkt zou worden indien uit je verklaringen zou blijken dat je vader vermist is.

Voorts kan je amper iets vertellen over de situatie in je geboorteregio vandaag.

Je verklaart dat je de taliban vreest bij terugkeer en dat je nog contacten onderhoudt met je familie in Afghanistan en dat je grootvader zelfs nog in het geboortedorp verblijft. Aldus kan redelijkerwijze verwacht worden dat je je informeert over de huidige situatie aldaar. Dat je dit nalaat doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Immers van iemand die bij terugkeer de taliban zou vrezen kan redelijkerwijze verwacht worden dat die zich informeert over de situatie ter plaatse, zeker in het kader van een hangend verzoek om internationale bescherming. Zo geef je aan dat er nog wel gevochten zou worden in je regio en zouden er aanslagen zijn, maar je geeft direct aan dat je daar eigenlijk geen kennis over hebt. Je weet ook niet we nu het nieuwe districtshoofd is, noch ken je andere belangrijke figuren in je regio op dit moment.

Verder blijkt dat je geen enkele concrete kennis hebt van het beroep van je vader, dat nochtans een essentieel element is in je asielrelaas.

Zo kan je niet vertellen in welke eenheid je vader diende en wat zijn taken of werk als soldaat waren. Gezien dit een essentieel gegeven is in je asielrelaas kan redelijkerwijze verwacht worden dat je jezelf, bij gebrek aan kennis, daarover toch informeert bij familie.

Zo is het verder weinig geloofwaardig dat je vader in Kabul als soldaat werkte en bij de opmars van de taliban uit angst naar huis vluchtte. Indien je vader als soldaat bang was van de taliban is het niet aannemelijk dat hij juist naar huis zou zijn gevlucht, alwaar hij door de taliban gemakkelijk te traceren is.

Je kent blijkbaar ook helemaal geen collega's van je vader, noch weet je wie zijn oversten waren.

Zo weet je ook niet te vertellen hoe je vader er precies toe is gekomen om soldaat te worden, hetgeen gezien de toenmalige Afghaanse context geen evidente en voor de hand liggende keuze was.

Ten slotte verklaar je dat je vreesde te worden gerekruteerd door de taliban wat in strijd is met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door zou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je zegt dat je door de taliban werd gevraagd voor hen te werken omdat je vader voor de overheid had gewerkt, maar aan dat laatste kan op basis van bovenstaande beslissing hoe dan ook geen geloof worden gehecht. En je geeft verder zelf aan dat je geen nuttige kennis of ervaring had waardoor je van specifiek nut zou zijn voor de taliban. Het CGVS benadrukt dat het loutere feit dat je een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat je "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden".

Al deze elementen samen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Het CGVS kan dan ook finaal geen geloof hechten aan jouw asielrelaas en jouw beweerde vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Daarbij werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig. Een jonge leeftijd kan echter deze weinig aannemelijke beschrijvingen van jouw relaas niet vergoelijken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je, geboren op (...) november 2006, tot bijna vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, bij een vertrek eind augustus 2021, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je enkele jaren (DVZ vraag 11) naar de madrassa ging en werkte als landbouwer (DVZ

vraag 12). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout en een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Ze stelt voorafgaand dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie van haar verklaringen te weerhouden.

2.3. Wat betreft de neergelegde stukken stelt de verzoekende partij dat de eisen van de commissaris-generaal veel te hoog zijn gelet op haar jonge leeftijd. Ze heeft haar best gedaan om haar medewerkingsplicht na te komen en zo veel mogelijk documenten over het werk van haar vader in te dienen. De commissaris-generaal verweet haar dat ze niet kon uitleggen hoe haar grootvader de gedigitaliseerde versie had gekregen. Deze eerste vaststelling houdt geen rekening met haar jonge leeftijd en de commissaris-generaal voldoet niet aan haar plicht tot samenwerking, die vereist dat dit rekening houdt met de maturiteit, en dus het informatieniveau, van de persoon die internationale bescherming aanvraagt. De harde analyse van de commissaris-generaal blijkt duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Vanaf het begin, wanneer ze wordt gevraagd haar documenten in te dienen, verwijt de commissaris-generaal haar dat ze deze niet eerder heeft ingediend en uit later dezelfde kritiek op haar. Ze stelt toen ze daarna verklaarde dat haar vader in Pakistan is, de commissaris-generaal verbaasd is dat ze plots van hem heeft gehoord. De commissaris-generaal stelt vervolgens zeer gedetailleerde vragen over de leefomstandigheden van haar vader in Pakistan en de stappen die hij heeft ondernomen om daar te blijven, terwijl de commissaris-generaal te maken heeft met een tiener die hem meteen vertelt dat ze geen rechtstreeks contact heeft gehad met haar vader. Uiteindelijk is bijna de helft van het persoonlijk onderhoud gewijd aan het ondervragen van de verzoekende partij over de documenten en leefomstandigheden van haar vader, zonder haar ooit de tijd te geven om haar vrije relaas te doen, zonder zelfs maar te beginnen met haar gezinssamenstelling en administratieve gegevens en zonder dat het persoonlijk onderhoud leek op iets waar ze door haar advocaat en voogd op was voorbereid. Vervolgens heeft de commissaris-generaal de door haar neergelegde documenten verworpen door een stereotiepe en klassieke analyse te maken, gebaseerd op corruptie in Afghanistan en heeft ze slechts één document geanalyseerd, namelijk de bankkaart die een spelfout bevatte. Enerzijds stelt ze niet gevraagd te zijn geweest om deze spelfout te verklaren en was het onbillijk van de commissaris-generaal om deze alleen in zijn beslissing aan te voeren. Anderzijds heeft de Raad volgens haar hier al vele malen over geoordeeld waarna ze verwijst naar twee arresten van de Raad. Ze voert aan dat er bovendien geen analyse werd gemaakt van de voorgelegde foto's waarop haar vader te zien is, noch van de foto waarop zij beiden te zien zijn. De analyse van de commissaris-generaal is volgens haar onvolledig en in strijd met de bepalingen van het middel. De verzoekende partij wenst dezelfde documenten neer te leggen, ditmaal met een telefoon genomen, om aan te tonen dat deze wel degelijk die van haar vader zijn. Haar grootvader had haar de gescande en gedigitaliseerde versie ter beschikking gesteld zodat ze eindelijk over een duidelijkere, leesbaardere versie zou beschikken. De commissaris-generaal gebruikte dit echter als argument om haar negatieve beslissing op te baseren. Met deze foto wilde ze aantonen dat het wel degelijk documenten zijn die het werk van haar vader bewijzen en dat de commissaris-generaal, in plaats van koppig proberen te begrijpen waarom ze gescande versies indiende, had moeten erkennen dat deze documenten het begin van bewijs waren van het werk van haar vader.

2.4. Ze brengt vervolgens naar voor dat de commissaris-generaal haar er ten onrechte van beschuldigt tegenstrijdige verklaringen te geven aangezien hij slechts één tegenstrijdigheid heeft vastgesteld. Bovendien

ging het niet om een tegenstrijdige verklaring als dusdanig maar om een ommissie, namelijk dat ze tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding had gemaakt van de brand die in haar huis had plaatsgevonden toen de taliban waren gekomen. Volgens haar gaat de commissaris-generaal volledig voorbij aan haar jonge leeftijd en het feit dat het voor een jongere moeilijk is om een dergelijk interview te doen, waar haar wordt gevraagd de gebeurtenissen voorafgaand aan haar gesprek samen te vatten, zonder het al te lang te maken. Gezien de consistentie van haar verklaringen, zij heeft sinds haar interview als minderjarige steeds hetzelfde verhaal verteld, is deze kritiek onterecht. Ze heeft altijd gezegd dat haar huis werd aangevallen door de taliban, zonder ooit details van de aanval te specificeren. Aangezien het persoonlijk onderhoud een gelegenheid is om in detail de gebeurtenissen te beschrijven die iemand ertoe gebracht hebben om te vluchten en asiel aan te vragen, kan zij niet bekritiseerd worden omdat ze niet eerder details over de brand heeft gegeven. Sterker nog, ze zegt vanaf het begin dat ze zich in het kort kon verantwoorden bij de DVZ. Wat betreft het feit dat ze heeft gezegd dat de taliban haar hele huis en vervolgens slechts één kamer in brand hadden gestoken, heeft ze zichzelf niet in het minst tegengesproken, aangezien bij de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk is dat ze heeft uitgelegd dat de taliban het hele huis hadden willen afbranden, om alles te vernietigen maar dat ze er slechts in waren geslaagd om één kamer af te branden.

2.5. Aangaande de situatie van haar vader voert ze aan dat de conclusie van de commissaris-generaal is dat ze beweerde dat haar vader contact had met haar moeder om zich later met haar gezin te kunnen herenigen. Dit is volgens haar echter volstrekt onredelijk en buiten de draagwijdte van haar verzoek om internationale bescherming. Het is moeilijk in te zien hoe het feit dat haar vader is verdwenen of in Pakistan woont iets verandert aan haar vluchtrelaas, aangezien haar vader in beide gevallen niet in hun familiehuis in Afghanistan woont, maar probeert te ontsnappen aan haar problemen in Afghanistan. Dit bewijst eens te meer haar vrees in het geval van terugkeer. Daarnaast heeft ze sinds haar vertrek uit Afghanistan nooit persoonlijk contact gehad met haar vader en kan ze dus nauwelijks nadere details geven over de omstandigheden waaronder haar vader Afghanistan heeft verlaten en in Pakistan is terecht gekomen. Het is dan ook niet onredelijk om te veronderstellen dat haar vader hen maandenlang geen nieuws heeft gestuurd, gezien de moeilijkheden die inherent zijn aan het migratieproces. Er kunnen zich verschillende incidenten hebben voorgedaan sinds haar vader ontsnapte aan de taliban en haar vader moet nog steeds over middelen beschikken om een telefoon te hebben, om zich op een veilige plaats te bevinden en om contact op te nemen met haar moeder zonder bang te zijn dat het gesprek wordt onderschept door de taliban die nu aan de macht zijn. Het feit dat haar vader één dag, twee maanden of een jaar nadat hij het land ontvluchtte contact opnam met haar moeder is op zich geen geldig argument om de geloofwaardigheid van haar relaas te beoordelen. Terwijl de commissaris-generaal haar verwijt dat ze geen nummers heeft waarop haar vader te bereiken is, wil ze deze nummers die ze heeft opgevraagd bij haar moeder, wel geven. Tijdens het persoonlijk onderhoud zei ze zelfs tegen de commissaris-generaal dat ze ernaar kon vragen als dat nodig was maar de commissaris-generaal ging meteen door naar een andere vraag waardoor ze dacht dat het geen zin had om deze nummers te geven. Hoewel haar moeder grote moeite heeft om haar man te bereiken, kan de commissaris-generaal als hij dat wil, contact opnemen met deze nummers om te verifiëren dat het inderdaad haar vader is aan de andere kant van de telefoon.

2.6. Ze stelt vervolgens dat de commissaris-generaal niet begreep waarom de taliban naar haar huis waren gegaan om haar te zoeken en niet haar vader. Ze meent echter te hebben uitgelegd dat haar vader op de dag van haar ontvoering aan de taliban was ontsnapt. Het lijkt volkomen logisch dat de taliban haar vader niet in haar huis zouden zoeken waar het moeilijk voorstelbaar is dat ze zou zijn teruggekeerd, na juist op die plaats te zijn ontvoerd. Aangezien haar vader weet dat de taliban weten waar hij woont, valt niet in te zien waarom de commissaris-generaal van mening is dat haar vader thuis had moeten zijn en zich niet elders had moeten verstoppen. Bovendien vertelde haar moeder de taliban dat ze was verdwenen en niet dat ze was vertrokken. Het is dus logisch dat de taliban terug hadden moeten gaan om te controleren of ze zich niet gewoon thuis had verstopt.

2.7. Aangaande de huidige situatie in haar geboortedorp meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal haar verwijt dat ze zich niet heeft geïnformeerd over de huidige situatie in haar dorp, wat haar geloofwaardigheid ondermijnt. Volgens haar is deze kritiek echter totaal ongepast voor de situatie en haar profiel. Ze heeft zelden contact met haar familie dat werd verbroken toen haar moeder, broers en zussen verhuisden. Ze spreekt ze eens in de drie weken of eens in de maand en als ze elkaar spreken is het alleen om even bij te praten over nieuwtjes. Het is moeilijk voor te stellen dat ze in de paar minuten die ze met haar familie aan de telefoon heeft, tijd heeft om over de veiligheidssituatie in het dorp, waar haar moeder niet woont, te praten. Nu de taliban aan de macht zijn, lijkt de situatie voor haar bovendien heel duidelijk. De taliban zijn overal, zijn al verschillende keren bij haar thuis geweest en lopen rond in het dorp. Ze vindt dat ze niet meer hoeft te weten omdat de machtsovername door de taliban haar in gevaar brengt. Tenslotte is het feit dat haar familie in Jalabad is, op zich al een bewijs van het gevaar dat bestaat door in het dorp te blijven.

2.8. Aangaande de kennis over het beroep van haar vader, voert ze aan dat de Raad reeds geoordeeld heeft dat de commissaris-generaal niet onredelijk of te veeleisend mag zijn bij de beoordeling van de kennis van

een jongere over het werk van zijn vader, in het bijzonder wanneer de jongere bewijsstukken overlegt. Volgens haar is dit ook het geval en ze zoveel mogelijk informatie heeft gegeven over het werk van haar vader. Beschouwend dat het werk van haar vader vaststaat, worden familieleden van mensen die voor de regering werkten wel degelijk vervolgd. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en verschillende rapporten om haar stelling te onderbouwen. Verder achtte de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat haar vader naar huis was teruggekeerd toen ze Kabul ontvluchtte. Haar vader verliet echter zijn post toen hij zich realiseerde dat hij zijn leven zou riskeren als hij bleef. Ze ziet niet in waar haar vader anders heen had kunnen gaan. Haar vader keerde in het geheim naar huis terug maar hij wilde terug om zijn kinderen en zijn vrouw te zien om er zeker van te zijn dat zij veilig waren. In Kabul blijven zou hem ook in gevaar hebben gebracht omdat het hele land op het punt stond in handen van de taliban te vallen.

2.9. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ze stelt dat deze situatie in Afghanistan gelijkgesteld kan worden met de extreme humanitaire situatie in Afghanistan zoals beschreven in *Sufi en Elmi*. De voornaamste reden waar de socio-economische situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de taliban. Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidende jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven.

2.10. De verzoekende partij verwijst verder naar en citeert uit verschillende rapporten die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.11. De verzoekende partij vraagt in hoofdbeide haar te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.12. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Documenten met betrekking tot het werk van haar vader die ze reeds heeft neergelegd bij de commissaris-generaal;
- Telefoonnummers van haar vader en moeder.

2.13. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten:

- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2021;
- Human Right Watch, “*No forgiveness for people like you – executions and enforced disappearances in Afghanistan under the taliban*” 30 november 2021;
- Ghandara, “*Taliban takes revenge on former Afghan security forces*” 12 oktober 2021;
- The Guardian: “*‘The taliban shot my wife in the head’: ex-UK government contractor*” 16 januari 2022;
- Jurist.org, “*Afghan dispatches: ‘anyone on the taliban’s blacklist is in great danger’*”, 26 oktober 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 5 januari 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Het CGVS stelt vooreerst vast dat er voor jou, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden zijn. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen worden er aan jou steunmaatregelen verleend. Meer bepaald wordt er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; wordt het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vindt het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeren om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en wordt er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met een jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”*

Deze motieven worden op geen enkel moment betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar in Afghanistan. Ze verklaart dat haar vader soldaat was bij het Afghaans nationale leger en enkele dagen na de machtsovername door de taliban zou de taliban haar huis hebben aangevallen. Bij dat incident zou ze zijn gevlucht en haar vader werd door de taliban meegenomen. Hierop verliet ze Afghanistan. Enige tijd voor het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal hoorde de verzoekende partij van haar moeder dat haar vader zich in Pakistan bevindt. Bij een terugkeer vreest ze gedood te worden door de taliban.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten neer:

- (i) haar taskara;
- (ii) de taskara van haar vader;
- (iii) drie foto's;
- (iv) twee certificaten;
- (v) een badge;
- (vi) een bankkaart

Bij haar verzoekschrift voegt ze nog de volgende documenten toe:

- (vii) documenten met betrekking tot het werk van haar vader maar die ze reeds toevoegde bij de commissaris-generaal;
- (viii) telefoonnummers van haar vader en haar moeder.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van de verzoekende partij kan enkel haar identiteit, afkomst en nationaliteit aantonen, hetgeen niet betwist wordt door de commissaris-generaal.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er een hoge mate van corruptie heerst in Afghanistan waardoor officiële documenten eenvoudig tegen een vergoeding kunnen worden verkregen of kunnen worden nagemaakt. De verzoekende partij voegt informatie toe aan het verzoekschrift waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bovenstaande informatie niet meer relevant of actueel zou zijn. Omwille van deze reden kan er maar een beperkte bewijswaarde worden toegekend aan de taskara van de verzoekende partij, de taskara van haar vader, de twee certificaten van haar vader, de badge van haar vader en de bankkaart van haar vader.

Wat betreft de bankkaart van haar vader, stelt de verwerende partij terecht: *“Zo blijken de stukken schrijffouten te bevatten die de authenticiteit teniet doen. Op de bankkaart staat verkeerdelijk ‘Ministry of Defince’ gespeld.”* In het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het stellen dat ze niet gevraagd werd om de spelfout te verklaren tijdens het persoonlijk onderhoud en dat het dus onbillijk van de commissaris-generaal was om deze aan te voeren in de bestreden beslissing. Dit verweer kan echter niet worden gevolgd. Ten eerste doet ze in het verzoekschrift geen enkele moeite om deze schrijffout te verklaren. Ten tweede is het niet duidelijk, en maakt ze dit niet duidelijk in het verzoekschrift, waarom het onbillijk zou zijn van de commissaris-generaal om dit in zijn beslissing aan te voeren. Deze schrijffout doet dus wel degelijk verder afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Wat betreft de foto's die ze neerlegt kunnen deze op geen enkele wijze haar vluchtrelaas aantonen noch kunnen deze aantonen dat ze vervolging of ernstige schade dient te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan. Haar verweer dat de commissaris-generaal geen analyse van deze foto's heeft gemaakt, kan dus ook niet worden gevolgd.

De telefoonnummers van haar vader en moeder kunnen op geen enkele wijze haar vluchtrelaas aantonen.

Er kan dus worden gesteld dat de door haar bijgevoegde documenten op geen enkele wijze haar vluchtrelaas of haar problemen met de taliban kunnen aantonen of onderbouwen. Haar verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met haar jonge leeftijd en ze niet kon uitleggen hoe haar grootvader aan deze documenten kwam is dan ook niet dienstig aangezien de documenten op zich de nodige bewijswaarde ontbreken om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Door deze documenten opnieuw bij haar verzoekschrift te voegen, kan ze bovenstaande analyse niet ombuigen of in een ander daglicht plaatsen. Ook haar uitgebreide kritiek op het verloop van het persoonlijk onderhoud kan de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten niet verhogen of zorgt er geenszins voor dat haar documenten haar vluchtrelaas kunnen onderbouwen.

In het onderdeel van het verzoekschrift dat betrekking heeft op de door haar neergelegde documenten verwijst de verzoekende partij naar en citeert ze uit verschillende arresten. Deze verwijzingen zijn echter niet dienstig aangezien rechterlijke beslissing in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens haar asielprocedure over de brandstichting van de taliban in haar ouderlijk huis;
- ze slechts weinig informatie kan geven over haar vader daar ze (i) niet kan verklaren waarom hij niet eerder contact met haar heeft opgenomen (ii) geen nummer kan geven waarop ze hem kan contacteren, (iii) ze niet kan aangeven bij wie haar vader verblijft, (vi) hoe hij daar verblijft en (v) of hij daar geregistreerd is;

- het veronderstelt kan worden dat de taliban haar huis controleert op de aanwezigheid van haar vader aangezien haar vader van de taliban ontsnapt zou zijn en het dus weinig aannemelijk is dat volgens haar verklaringen de taliban nog naar haar ouderlijk huis kwamen maar enkel vroegen naar haar aanwezigheid en niet zouden vragen naar de aanwezigheid van haar vader;
- de vaststelling dat ze zich niet geïnformeerd heeft over de situatie in haar regio van herkomst afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid aangezien van iemand die bij terugkeer de taliban zou vrezen kan verwacht worden dat hij zich informeert over de situatie in zijn regio van herkomst zeker in het kader van een hangend verzoek om internationale bescherming;
- ze geen enkele concrete kennis heeft over de tewerkstelling van haar vader en zich hierover niet informeert bij haar familie met wie ze nog contact heeft;
- haar verklaringen over haar vrees om gedwongen te worden gerekruteerd bij de taliban in strijd is met de objectieve landeninformatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geïntegreerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit een grondige lezing van het administratief dossier blijkt wel degelijk dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de brandstichting in haar ouderlijk huis door de taliban. Zo blijkt dat ze ten tijde van haar verklaringen op de DVZ inderdaad geen melding maakt van de brandstichting door de taliban en ze gedurende haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal eerst verklaart dat de taliban het hele huis in brand hadden gestoken (NPO, p.7) en na een verdere vraag van de commissaris-generaal stelt dat de taliban slechts één kamer in brand hadden gestoken (NPO, p.8). Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Voor zover ze deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te wijzen op haar minderjarige leeftijd en het feit dat ze ongeschoold is, kan ze niet worden gevolgd. Van een verzoeker om internationale bescherming, zelfs al is deze minderjarig en ongeschoold, kan er verwacht worden dat deze eenduidige en juiste verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vluchtrelaas om zo de asielinstanties de mogelijkheid te geven om een juist en correct oordeel te vellen over zijn nood aan internationale bescherming. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Haar betoog dat het slechts één tegenstrijdige verklaring betreft en geen tegenstrijdige verklaringen, kan moeilijk een ernstig verweer worden genoemd. Haar verdere uiteenzetting in het verzoekschrift dat het geen tegenstrijdigheid betreft maar een omissie aangezien ze dit niet heeft vermeld tijdens haar gehoor bij de DVZ kan evenmin overtuigen. Haar bewering dat de taliban brand hebben gesticht in haar ouderlijk huis kan immers beschouwd worden als een kernelement van haar vluchtrelaas waardoor het niet onredelijk is om te verwachten dat ze hier reeds melding van zou hebben gemaakt op de DVZ. Het feit dat ze dit niet heeft gedaan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering. Tenslotte kan nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud worden afgeleid dat de verzoekende partij heeft uitgelegd dat de taliban het hele huis hadden willen afbranden maar dat ze er slechts in waren geslaagd één kamer af te branden. Het is dan ook niet duidelijk waar de verzoekende partij dit verweer op steunt. Er kan dus dienstig worden besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar beweringen dat de taliban haar huis of een gedeelte van het huis hebben willen in brand steken.

De verzoekende partij slaagt er verder ook niet in om de vaststelling in de bestreden beslissing dat ze slechts weinig informatie kan geven over haar vader en zijn verblijf in Pakistan te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Zoals reeds hierboven gesteld kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht duidelijke, eerlijke en volledige verklaringen af te leggen over de kernelementen van haar vluchtrelaas. Het kernelement van haar vluchtrelaas en waardoor ze vervolging zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan is de tewerkstelling van haar vader. Ze verklaart immers dat haar vader door de taliban werd meegenomen en dat de taliban haar wilden rekruteren. Er kan van haar dan ook de nodige interesse verwacht worden in de situatie van haar vader in Pakistan waar hij na zijn ontsnapping van de taliban verblijft aangezien dit de absolute essentie betreft van haar vluchtrelaas. De verzoekende partij slaagt er echter niet in om hierover enige informatie over aan te brengen. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat haar vader contact heeft met haar moeder en haar moeder met de verzoekende partij (NPO, p.5-6). Ze was dus zeker in de mogelijkheid om hierover informatie te vragen. Ze blijkt ook in contact te staan met haar grootvader (NPO, p.8). Ook via deze weg had ze informatie over haar vader kunnen bekomen. Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat haar vader contact opneemt met haar. De verzoekende partij stelt namelijk tijdens het persoonlijk onderhoud "*Hij belt soms van één nummer*" (NPO, p.5). Het is verder niet duidelijk op welke wijze de taliban het gesprek zouden kunnen onderscheppen

aangezien haar vader in Pakistan verblijft en zij zich in België bevindt. Verder is het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om de elementen die belangrijk zijn voor het beoordelen van haar vluchtrelaas kenbaar te maken aan de asielinstanties. Het is geenszins de bedoeling of de plicht van de asielinstanties om zelf een nummer te bellen en te trachten te verifiëren dat haar vader effectief in Pakistan verblijft en de omstandigheden van zijn vlucht voor de taliban te achterhalen. Het is aan de verzoekende partij om dit aannemelijk te maken door middel van juiste en correcte verklaringen. In dit opzicht is het dan ook niet dienstig dat ze het nummer van haar vader toevoegt aan het verzoekschrift. Niets belet haar trouwens om zelf dit nummer te bellen en zo verder informatie over de omstandigheden van de vlucht van haar vader en zijn verblijf in Afghanistan te weten te komen. Tenslotte dient nog te worden vermeld dat de motivering van de commissaris-generaal waar hij stelt dat *“Het CGVS kan hier niet anders dan vermoeden dat de plotse herrijzenis van je vader kadert in een mogelijke latere procedure tot gezinshereniging die je voor de toekomst wilt openhouden en die uiteraard bemoeilijkt zou worden indien uit je verklaringen zou blijken dat je vader vermist is.”* een overtollig motief betreft dat niet wordt weerhouden. Haar verweer hierover wordt dan ook niet nuttig bevonden aangezien het niet kan leiden tot het hervorming van de bestreden beslissing.

Wat betreft de motivering van de commissaris-generaal waarbij die stelt dat het verondersteld kan worden dat de taliban haar huis controleert op de aanwezigheid van haar vader aangezien haar vader aan de taliban ontsnapt zou zijn en het dus weinig aannemelijk is dat volgens haar verklaringen de taliban nog naar haar ouderlijk huis kwamen maar enkel vroeg naar haar aanwezigheid en niet zouden vragen naar de aanwezigheid van haar vader, baseert de verzoekende partij zich in haar verweer deels op een verkeerde lezing van de motivering van de commissaris-generaal. In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal niet dat het vreemd is dat de taliban naar haar ouderlijk huis komen om te zoeken naar de verzoekende partij. De commissaris-generaal vindt het echter wel vreemd dat de taliban op dat moment enkel vragen naar de verzoekende partij en niet naar haar vader. Ten tweede blijkt nergens uit de motivering van de commissaris-generaal dat deze van mening was dat haar vader thuis diende te zijn en zich niet elders had moeten verstoppen. Het is ook niet duidelijk wat de verzoekende partij hiermee wil aantonen of op welke manier de motivering van de commissaris-generaal hierdoor zou moeten worden weerlegd. Bovendien is het eerder opmerkelijk dat wanneer de taliban reeds bij haar ouderlijk huis aanwezig zijn om haar te zoeken, niet de moeite doen om naar haar vader te vragen. Hoewel ze er inderdaad vanuit gaan dat haar vader zich daar niet bevindt, lijkt het immers een kleine moeite om tevens onderzoek te doen naar haar vader nu ze zich volgens haar verklaringen toch naar haar ouderlijk huis hebben begeven. Haar verweer slaagt er dus niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze zich niet informeert over de situatie in haar regio van herkomst aangezien van iemand die bij terugkeer de taliban zou vrezen kan verwacht worden dat hij zich informeert over de situatie in zijn regio van herkomst zeker in het kader van een hangend verzoek om internationale bescherming. Dat de verzoekende partij dit niet doet of heeft gedaan doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Haar verweer in het verzoekschrift over waarom ze niet op de hoogte is van de situatie in haar regio van herkomst kan in deze niet overtuigen. Haar betoog dat wanneer ze contact heeft met het thuisfront enkel over nieuwtjes praat en niet over de veiligheidssituatie is immers geen vergoelijking over haar onwetendheid over de veiligheidssituatie. Ze kan immers eenvoudig vragen naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst tijdens dit gesprek. Verder blijkt dat ze nog in contact staat met haar grootvader en haar grootvader nog steeds in haar dorp van herkomst woont (NPO, p.3). Ze had dus ook eenvoudig via hem meer informatie over de veiligheidssituatie in haar dorp van herkomst kunnen te weten komen. Haar opmerking dat ze niet meer hoeft te weten dan het feit dat de taliban de macht hebben overgenomen, verschillende keren bij haar thuis zijn geweest en rond lopen in het dorp kan, gelet het voorgaande, tevens niet als dienstig verweer worden beschouwd. Tenslotte moet worden opgemerkt dat een verhuis op zich verschillende redenen kan hebben. Het toont op zich geenszins aan dat er een gevaar is om in het dorp te verblijven.

Vervolgens brengt de verzoekende partij naar voor dat de commissaris-generaal niet onredelijk of te veeleisend mag zijn bij de beoordeling van de kennis van een jongere over het werk van haar vader, zeker wanneer die jongere bewijsstukken overlegt waarbij ze verwijst naar een arrest van de Raad. Vooreerst is deze verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig aangezien rechterlijke beslissing in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verder werd hierboven gesteld dat deze documenten slechts een beperkte bewijswaarde hadden waardoor deze het werk van haar vader geenszins aannemelijk konden maken. Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht vast dat haar kennis over het werk van haar vader volstrekt ontoereikend is. Zo weet ze niet in welke eenheid hij tewerkgesteld was, noch wie zijn collega's en oversten waren. Met deze beperkte verklaringen kan ze de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht plaatsen, laat staan dat ze de tewerkstelling van haar vader aannemelijk kan maken. Aangezien de tewerkstelling van haar vader de reden is van haar vlucht uit Afghanistan, kan worden verwacht dat ze meer informatie over deze tewerkstelling heeft om zodoende deze tewerkstelling aannemelijk te maken. Het feit dat ze nog steeds minderjarig is ontslaat haar niet van deze verantwoordelijkheid. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat ze nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan.

Ze had eenvoudig langs deze weg extra informatie over haar vader kunnen vragen. Het feit dat ze dit niet heeft gedaan getuigt zelfs van een desinteresse in haar eigen vluchtproblematiek waardoor de ernst van haar vrees ernstig wordt ondermijnd.

Aangezien de verzoekende partij de tewerkstelling van haar vader niet aannemelijk kan maken, is het ook niet dienstig dat ze verwijst naar verschillende rapporten waarmee ze wil aantonen dat personen die voor de voormalig Afghaanse overheid hebben gewerkt en hun familieleden vervolging dienen te vrezzen door de taliban.

De motivering van de commissaris-generaal waarin hij stelt dat haar verklaringen over haar gedwongen rekrutering niet overeenkomen met de gebruikte rekruteringswijzen door de taliban, laat ze in haar verzoekschrift volledig ongemoeid. Deze motivering wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier.

Haar verweer waar ze de motivering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat het ongeloofwaardig is dat haar vader naar huis zou zijn teruggekeerd toen hij Kabul ontvluchtte is niet dienstig aangezien dit een overtuigend motief van de commissaris-generaal betreft. Dit wordt dan ook niet weerhouden in dit arrest. Kritiek op een overtuigend motief kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande in het niet duidelijk welke andere interpretatie er aan haar verklaringen kan worden gegeven en is het evenmin duidelijk dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie heeft gegeven aan haar verklaringen.

Tot slot betwist de verzoekende partij de volgende pertinente motieven uit de bestreden beslissing niet:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je, geboren op (...) november 2006, tot bijna vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, bij een vertrek eind augustus 2021, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je enkele jaren (DVZ vraag 11) naar de madrassa ging en werkte als landbouwer (DVZ vraag 12). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, overgenomen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.2. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan

de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*”. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij voert aan dat ze omwille van haar jonge leeftijd een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de algemene landeninformatie blijkt echter niet dat een persoon in Nangarhar omwille van een jonge leeftijd een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers in Nangarhar. De verzoekende partij maakt dit evenmin aannemelijk in haar verzoekschrift. De verzoekende partij maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij, meer dan andere bewoners van Nangarhar, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS